

Her en der rijzen plekken waar jonge ouders met hun kind samen kunnen spelen en andere ouders en kinderen kunnen ontmoeten. Het zijn ontmoetingsplaatsen. Wat is zo'n plek precies? En wat gebeurt er? KIDDO onderzocht de missie en visie op papier en ondervond het ook aan den lijve in de Speelbrug.

Kennismaken met een echte ontmoetingsplaats

Moeder en dochter samen op pad

Vrijdagochtend. Mare en ik gaan samen naar de Speelbrug, een ontmoetingsplaats voor kinderen en ouders in Antwerpen. Niet alleen Mare vindt het spannend om naar een nieuwe 'speelplaats' te gaan met andere kinderen. Ook ik vind het spannend: wie zijn de andere ouders? Waarover kan ik met hen praten? Zal Mare wel samen kunnen spelen met kinderen die ze niet kent? Soms is ze wat verlegen, ze zal toch wel flink zijn?!

We bellen aan en worden vriendelijk onthaald door een medewerkster van de Speelbrug. Of het de eerste keer is dat we komen? Ja. Het valt blijkbaar op dat we ons een beetje onwennig voelen. 'Hoe heet je?' 'Mare', zegt dochterlief stilletjes. De medewerkster schrijft MARE op een groot krijtbord. Ook haar leeftijd wordt op het bord genoteerd. 'Mare, je bent de oudste hier', zegt de medewerkster. Er staan al acht namen op het bord en

EEN PLEK VOOR KINDEREN EN HUN OUDERS

In ontmoetingsplaatsen kunnen jonge kinderen en hun ouders of opvoeders samen tijd doorbrengen. Het is een leuke, prikkelende speelplek waar kinderen zich samen met andere kinderen en volwassenen in een veilige omgeving kunnen ontwikkelen. Voor ouders zijn deze plaatsen gezellig en ongedwongen waar ze met hun kind kunnen spelen of andere ouders ontmoeten. Ontmoetingsplaatsen werken niet probleemgericht. Ouders hoeven dus geen hulpvraag te hebben om langs te komen.

Anders dan in de opvang of op school, blijven ouders hier steeds bij hun kind. Als ouder kun je zonder afspraak binnenkomen, je beslist zelf wanneer je komt, hoe lang en hoe vaak. De openingsuren zijn meestal breed opgesteld zodat het zowel voor werkende als niet-werkende ouders mogelijk is om te komen. In de ontmoetingsplaats zijn steeds één of meerdere medewerkers aanwezig. Zij zorgen voor een warm onthaal en afscheid, creëren een veilige omgeving voor kinderen en stimuleren de sociale contacten tussen ouders en kinderen. Deze begeleiders zijn geen 'pedagogische experts', maar ondersteunen de ontmoeting. Om deze rol te kunnen vervullen, hebben ze een open, niet-oordelende houding.

Waarom?

Kinderen komen naar een ontmoetingsplaats om te spelen. De inrichting en het spelmateriaal zijn zo gekozen dat het kinderen alle mogelijkheden biedt: ze kunnen zich veilig terugtrekken in hoekjes, maar er zijn ook speeltuigen die net de interactie met andere kinderen en volwassenen stimuleren (zoals kijkkasten in een speelhuisje, spelletjes om samen te spelen, enzovoort). Zo kunnen ze, samen met hun ouders of andere vertrouwenspersonen, vriendjes maken en andere volwassenen leren kennen. Op die manier kan het een zachte voorbereiding vormen op de crèche, de peuterschool of de school.

Ouders of andere opvoeders komen naar een ontmoetingsplaats om andere kinderen en volwassenen te ontmoeten. Ze kunnen plezier maken met hun kind en anderen. Ouders komen ook vaak naar een ontmoetingsplaats om eens niet alleen te zijn met hun kind. Ook kunnen ouders er, indien ze dit willen, praten over de opvoeding van de kinderen, ze kunnen er vragen, ervaringen en tips uitwisselen. Sommige ouders komen naar een ontmoetingsplaats om te ontspannen of even niet alleen te zijn met hun kind.

de meeste kinderen zijn tussen 1 en 2,5 jaar oud. Mare en ik staan er nog wat onwennig bij. De anderen voelen zich hier duidelijk op hun gemak: sommige mama's spelen samen met hun kind op de mat, anderen praten gezellig bij een kop koffie terwijl hun kinderen samen spelen.

Amazing!

Mare gaat stilletjes richting de boerderij en begint te spelen. Al snel komt er een jongetje bij. Even later komt zijn mama naast ons zitten. 'Hoe oud is je zoon?' vraag ik. 'Achtien maanden.' 'Amai, zo groot al!' Ziezo, we zijn vertrokken voor een gesprek over de leeftijd van onze kinderen, de lengte, de eetgewoonten, en de kinderopvang. Ze vertelt me dat haar zoontje heel verlegen was. 'Maar door hier te komen, is hij veel socialer. Het is de ideale opstap naar de kinderopvang', vindt ze. Ondertussen spelen de twee nieuwe vrienden leuk samen met de dieren van de boerderij.

Na een tijdje wil Mare met het keukentje spelen en samen met twee meisjes gaat ze achter het fornuis staan. Ze zetten koffie en bakken taart. Heerlijk is dat. Twee andere vrouwen schuiven aan. De ene blijkt een Amerikaanse nanny te zijn die al een jaar op de taartenbakster past. De mama van de kleine koffiedame komt uit Engeland. De nanny roept uit hoe 'amazing' ze de Speelbrug vindt. 'De kinderen kunnen hier zo leuk spelen, en ze leren ook mooi samen spelen.' 'Een medewerkster vertelde me hierover op het consultatiebureau van Kind en Gezin', zegt de Britse moeder. 'We wonen hier nog maar pas en zo ➤

leer ik andere ouders kennen. Ik voel me minder eenzaam en mijn kind leert op deze manier ook wat Nederlands.'

Mare laat de koffie voor wat het is en gaat tekenen aan het krijtbord, samen met een tweeling. Opnieuw volg ik haar. Want terwijl ik met haar speel, kom ik in gesprek met andere mama's. Eentje komt hier twee keer per week met haar kind, een andere was een jaar niet geweest en voor sommigen is vandaag de eerste keer.

Gezellig druk

Af en toe gaat de bel. Wanneer een papa met vrouw en kinderen binnenkomt, wordt het gezellig druk. Volgens het bord zijn er nu 15 kinderen. Toch krijg ik niet dat hectische gevoel dat me soms overvalt in een binnenspeeltuin. Alles verloopt rustig: ouders spelen met hun kind, ze drinken een kopje koffie en keuvelen met elkaar. De medewerkster en haar collega zitten er gezellig bij. Ze kijken toe, maken af en toe een praatje met de ouders, of spelen met de kinderen. Alles verloopt in een ongedwongen sfeer.

Om 11 uur wordt Mare wat moe. We eten samen een koek en nadien ga ik met haar knus in de zetel een boekje lezen. Lekker dicht tegen elkaar aan lezen we over de avonturen van "Muis". Na het koekje en het boekje heeft Mare opnieuw energie om te spelen. Ze wil heel graag fietsen. 'Dat mag, maar je mag niet over de rode lijn', zegt de medewerkster. 'Kinderen moeten leren omgaan met regels', legt hij me uit. 'Daarom hebben we ze ook hier. Het zijn er maar drie: niet met buggy's of fietsen over de rode lijn – eten en drinken doen we aan tafel – binnenspeelgoed blijft binnen en buitenspeelgoed buiten. Zo kunnen

de kinderen hier experimenteren met grenzen, ook dat is belangrijk.' En ja hoor, ook Mare tast de grenzen af, maar al snel blijft ze fietsen binnen de lijn.

Tien minuten voor sluitingstijd is het tijd om op te ruimen en Mare helpt het speelgoed op de juiste plaats te zetten. 'Vond je het leuk, Mare?' vraagt de medewerkster. 'Ja', zegt ze heel luid. 'Kom je graag nog eens terug?' 'Ja!' Onderweg naar de wagen vertelt Mare over de boerderij en het fietsen. Eenmaal op de achterbank wordt het steeds stiller... tot ze in slaap valt. En ik? Ook ik geniet nog na van de speeltijd met dochterlief en de fijne gesprekjes met de andere ouders. Zeker voor herhaling vatbaar, dus. ◀

Meer info

Alle info over de Speelbrug vind je op www.despeelbrug.be. Info over andere ontmoetingsplaatsen vind je op www.groeimee.be/category/organisaties/ontmoetingsplaats